

ANDORRANA DE PUBLICACIONS

EL PERIÒDIC D'ANDORRA

President: Enric Dolsa.
Director General:
Josep Anton Rosell Pujol.

Director: Joan Ramon Baiges.
Subdirector: Enric Guinart Mauri.
Subdirector general (Àrea operativa): Josep Segura.

Política: Iago Andrau i Marc Rodríguez, **Societat:** Pepa Gallego, Irene Casasayas, Clara Garricà i Eva Arasa, **Esports:** Iván Moure i Rafa Mora, **Cultura i espectacles:** Andrés Luengo i Núria Salvà, **Edició:** Marcel Tuset, **Diagramació:** Biel Rosel i Nerea Moreno, **Fotomecànica:** Pako Temprado, **Sistemes:** Josep Capel, **Fotografia:** Tony Lara i Oriol Lluarad, **Àrea Monogràfica:** M. Teresa Blanco, ANDORRANA DE PUBLICACIONS **Publicitat:** David Aunión, Xavier Farran i Nelly Dedes, **Administració:** Nona Muñoz i Alicia Ruiz.
EL PERIÒDIC D'ANDORRA s'entrega inseparablement amb EL PERIÒDIC DE CATALUNYA.

Coses que passen

Un altre país és possible i també molt necessari

JOSEP ANTON
Rosell Pujol

Inc un gran respecte pel cònsol de Canillo, **Enric Casadevall**. M'interessa tot allò que diu, sense que que estigui d'acord necessàriament en el que defensa. La seva opinió sobre el *pes polític* dels actuals cònsols no pot caure en el buit. Penso que els comuns sempre han estat en l'arrel de la identitat andorrana. Es té una consciència més clara del seu paper que la del propi Govern. Massa vegades es demostra que la idea de país no existeix i sí la defensa aferrissada del poder local.

La Constitució va marcar molt bé el paper de les parròquies i el del seus dirigents, diria que amb major precisió i força que el propi Govern del país. Es volia perpetuar la vida arcaica de les nostres petites valls verdes i bucòliques. La pròpia lluita entre pastors i terrenys ha fet que els vells litigis durin segles, sense cap solució definitiva.

Les vegades que s'ha volgut aixafar les paraules antigues amb la roda del temps nou han estat impossibles. Per això, efectivament, el *pes polític* dels cònsols és important i en molts casos diria que superior al de mandatari de l'Estat. En realitat el Principat no deixa de ser un Estat

NOE

governat molts anys per les parròquies i en què el so de la campana ha estat sempre més fort que la disposició legislativa. Però ara mateix un altre país és possible. Diria més, resulta molt necessari. No es tracta d'un nou país en concret i sense definició, sinó de la possibilitat d'un canvi intern. La feina ha estat possible en l'àmbit nacional, però no sempre en el local.

Es vol buscar un pensament seriosos que trobi alternatives, però la muralla localista frena molts impulsos i avui en dia es pot dir que, lamentablement, hi ha tanta divisió com unitat. La democràcia ha de ser manejable per fer possible un país que albergui altres mons interiors. Hem de saber trencar la uniformitat del pensament, sense promoure un altre llenguatge uniforme. El pes polític s'ha d'equilibrar. ▬

Periodista.

jarosell@andorra.elperiodico.com